మరణ శిక్ష

వసుంధర

"నా పేరు రాజారావండి!" అన్నాడా యువకుడు.

"నాతో ఏం పని నీకు!" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"ఒక్క పది నిముషాలు మీతో మాట్లాడాలండి-" అన్నాడు రాజారావు.

"మాట్లాడు___"

రాజారావు అనుమానంగా కాస్త అటూ ఇటూచూసి "విషయం కాస్త రహస్యమైంది. ఇక్కడే మాట్లాడ వచ్చు నంటారా?" అన్నాడు.

రామభద్రయ్య ముఖంలో కాస్త కుతూహలం కన బడింది___"నాతో రహస్యమా___చాలా ఆశ్చర్యంగా వుందే___ఏమిటో త్వరగా చెప్పు__" అన్నాడు.

"ఇక్కడే చెప్పొచ్చు ఫరవాలేదంటే చెప్పేస్తా నండి...." అన్నాడు రాజారావు కాస్త వినయంగా.

"ఫరవాలేదు__చెప్పు...." అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"నాకో పదివేలు కావాలి!" అన్నాడు రాజారావు.

"పదివేలా—ఎందుకు?" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"జీవితంలో చివరి ఘడియలు సమీపించాయి నాకు. ఇప్పుడున్నలాంటి జీవితం బహుశా ఈ ఒక్క రోజులోనే ఆఖరు కావచ్చు. అందుకని ఈ ఒక్కరోజూ వీలైనంత సుఖంగా గడపాలనుకుంటున్నాను. అందుకు డబ్బు కావాలి. డబ్బు నా దగ్గర లేదు కదా—అందుకని మీ దగ్గరకు వచ్చాను. డబ్బంటే మీకు లెక్క లేదని తెలుసు. పదివేలుకాదు, పాతిక వేలడిగినా మీరిస్తారని తెలుసు! కానీ నాకు అత్యాశ లేదు. ఒక్క రోజులో పాతిక వేలు ఖర్చు పెట్టగల సరదాలూ నాకు లేవు. పదివేలు చాలు" అన్నాడు రాజారావు.

"నీ కోరిక చిన్నదే కావచ్చు. అది తీర్చగల సామర్థ్యం నాకుండి వుండనూ వచ్చు. కానీ నేను నీకు డబ్బు యెందుకు ఇస్తాననుకున్నావ్?" అన్నాడు రామభద్రయ్య. అయన కంఠంలో కోపం లేదు. జవాబుకోసం ఎదురుచూస్తున్న ఆయన కళ్ళు రాజారావు ముఖ కవళికలను సునిశితంగా పరిశీలిస్తున్నాయి.

"నాకు మీరు తప్ప ఇంకెవ్వరూ లేరు కాబట్టి...." అన్నాడు రాజారావు.

"నువ్వెవరో నాకు తెలియదు...." అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"మీకా ఇబ్బంది యేమీ అవసరం లేదు....అన్నీ నేను చెబుతాను...." అన్నాడు రాజారావు.

"చెప్పు—!"

"లలిత మీ అమ్మాయే కదూ!" అన్నాడు రాజారావు.

"ఇవ్వడిగే లలిత యెవరో నాకు తెలియదు కానీ లలిత పేరుగల కూతురు నాకుంది—"

రాజారావు చిన్నగా నవ్వి—"మిమ్మల్నెట్టే ఇబ్బంది పెట్టదల్చుకోలేదు. నేనెరిగున్న లలిత మీ అమ్మాయి ఒక్కర్తే! ఇంకా అనుమానముంటే...." అంటూ జేబులోంచి రెండు కార్డు సైజు ఫోటోలు తీసి ఆయన ముందుంచాడు.

రామభద్రయ్య ఆ ఫోటోలు ఆత్రుతగా చూశాడు. ఆయన ముఖం పాలిపోయింది. ఆ ఫోటోల్లో లలిత, ఒక పురుషుడు శాస్త్రకారుడు చెప్పిన శృంగార రీతుల్లో ఉన్నారు.

"నువ్వు....నువ్వు....బ్లాక్ మెయిలర్ వా?" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"ఏమాత్రమూ కాను...." అన్నాడు రాజారావు తాపీగా—"నేను బ్లాక్ మెయిలర్ కానని కొద్దిసేపట్లోనే మీరు తెలుసుకుంటారు. ఈ ఫోటోలు మీకు చూపించాల్సినవి కాదు. కానీ తప్పనిసరి అయింది—"

"ఇప్పుడే నిన్ను పోలీసులకు పట్టిస్తాను...." అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"అది మీ వల్ల గాదు. ఇంకో రెండు గంటల్లో నేను మీ ఇల్లు కదిలి రాకపోతే—నా మిత్రుడ్ని కలుసుకోకపోతే—ఈ ఫోటోలు ఊరంతా పంచిపెట్టబడతాయి-" అన్నాడు రాజారావు.

"ఇలాంటి ఏర్పాటేదో చేసుకునే వచ్చి ఉంటావని ఊహించాను. కానీ నేను నిన్ను నిర్బంధించి, ప్రాణాలు తీస్తానని బెదిరించి నీ స్నేహితుడి ఆచూకీ తెలుసుకోగలను—" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"ఈ రోజుతో జీవితం ముగిసిపోతున్నవాడ్ని. నన్ను మీ రేవీ చేయలేరు. నాకు చావంటే భయం లేదు...."

రామభద్రయ్య కూతురు ఫోటోలవంక బాధగాచూసి కళ్ళు మూసుకుని యేదో గొణుక్కున్నాడు.

"ఖజురాహో, కోణార్క శిల్పాలకంటె ఈ ఫోటోలు బాగున్నాయి—" అన్నాడు రాజారావు.

"వర్ణనలు తర్వాత. ముందు త్వరగా యిక్కడ్నించి వెళ్ళు. నువ్వెన్ని చెప్పినా ఈ ఒక్క రోజులో వరు లావని నమ్మలేను. ఇప్పుడు నువ్వడిగింది పదివేలు. చాలా ఎక్కువ. రెండువేలిస్తాను...." అన్నాడు రామ భద్రయ్య.

"నేనడిగిన డబ్బు ఎంత తక్కువో మీరు తెలుసు కోవడానికెంతోసేపు పట్టదు—"

"చెప్పు—" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"ఇక్కడే చెప్పనా?" అన్నాడు రాజారావు మళ్ళీ.

రామభద్రయ్య క్షణకాలం తటపటాయించాడు. తను కూర్చున్న చోట్నించి లేచి-గుమ్మంవరకూ వెళ్ళి చూసి వచ్చి మళ్ళీ కూర్చుని-"ఫరవాలేదు-చెప్పు!" అన్నాడు. గాంభీర్యాన్ని తెచ్చిపెట్టుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్టుగా ఉంది ఆయన కంఠం.

"గోమతి మీ రెండో కూతురు కదూ?" అన్నాడు రాజారావు.

ఈ పర్యాయం రామభద్రయ్య కళ్ళలో భయం స్పష్టంగా కనబడింది. ఆయన భయాన్నధికంచేస్తూ రాజా రావు జేబులో చెయ్యి పెట్టాడు. నెమ్మదిగా ఓ ఫోటో బయటకు లాగాడు.

ఈసారి ఎలాంటి దృశ్యం చూడాలోనని రామభద్రయ్య భయపడుతున్నప్పటికీ ఆయన ఆ ఫోటోను చూశాడు. ఫోటోలో గోమతి వుంది. ఆమె చేతిలో కొద్దిగా తెరవబడ్డ బ్రీఫ్ కేసు ఉంది. బ్రీఫ్ కేసు నిండా బంగారు కణికలు వున్నాయి. గోమతికి ఎదురుగా వున్న ఒక వ్యక్తి ఆ బ్రీఫ్ కేసు వంకే చూస్తున్నాడు.

"ఈ ఫోటో నాకెందుకు చూపించావ్?" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"మీకు విక్టర్ తెలియదా?" అన్నాడు రాజారావు ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటిస్తూ.

"వాడెవడు? ఎక్కడుంటాడు?"

"ఒకప్పుడైతే వాడెక్కడుంటాడో చెప్పడం కష్టమే- కానీ ఇప్పుడు చెప్పడం సులభమే!"

"ఎందువల్ల?" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"ప్రస్తుతం విక్టర్ జైల్లో ఉన్నాడు...." అన్నాడు రాజారావు.

"ఎందుకు....?"

"మీకు తెలియదంటే నేను నమ్మను. అయినా చెబుతున్నాను. వాడిమీద స్మగ్లింగ్ గురించి చాలా నేరాలున్నాయి. నెల్లాళ్ళక్రితం పోలీసులకు రెడ్ హ్యాండెడ్ గా పట్టుబడ్డాడు...."

"వాడి సంగతి నాకిప్పుడెందుకు చెబుతున్నావ్?"

"తెలియదంటే నమ్మను. మీకు చూపిన ఫోటోలో వున్న మగ మనిషి విక్టర్ అన్న విషయం మీ కింకా తెలియలేదా?"

రామభద్రయ్య ఆశ్చర్యపోలేదు...."సో!" అన్నాడు.

"నేను పదివేలడిగాను. మీరు రెండువేలిస్తానన్నారు.

అందుకే ఈ ఫోటో చూపించాను...."

రామభద్రయ్య ఓసారి కణతలు నొక్కుకుని — "మూడు వేలిస్తాను...." అన్నాడు.

"మీ దగ్గర్నుంచి పదివేలు తీసుకోవడానికి నేనింకా చాలా విశేషాలు చెప్పాల్సొచ్చేలా వుంది!" అన్నాడు రాజారావు కాస్త సీరియస్‌గానే.

"ఇంకా ఎన్ని విశేషాలున్నాయేమిటి నీ దగ్గర!" అన్నాడు రామభద్రయ్య. భయం ఆయన కంఠాన్ని విడిచిపెట్టలేదు.

"చాలా తెలుసు. ఇటీవల నీ కొడుకు కంట్రాక్టులో కట్టబడిన రైల్వే వంతెన కూలిపోతే అది పెద్ద గొడవగా మారకుండా ఉండడానికి ఎవరెవరికి ఎంతెంత లంచాలిచ్చారో ససాక్ష్యంగా నిరూపించగలను. నీ భార్య తాగుడుకు బానిస అన్న విషయం తెలుసు....ఇంకా...."

"ఆగు...." అన్నాడు రామభద్రయ్య కంగారుగా— "అసలెవరు నువ్వు? నా కుటుంబంమీద ఎందుకు పగ బట్టావ్? నన్నెందుకిలా మాటలతో హింసిస్తున్నావ్!"

"నేనెవరినో తర్వాత చెబుతాను. కానీ నేను మిమ్మల్ని మాటలతో హింసించడంలేదు. నిమ్మకాయ రసం పుండు మీద పడితే మంటపుడుతుంది కానీ నాలికమీద వేసుకుంటే పుల్లగా బాగుంటుంది. నేను కొన్ని నిజాలు చెబుతుంటే పుండులాంటి మీ శరీరానికవి నిమ్మరసంలా పనిచేస్తున్నట్లున్నాయి" అన్నాడు రాజారావు.

"పదివేలూ ఇచ్చేస్తాను. మళ్ళీ నా జోలికి రావుకదూ" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"ముందు డబ్బు తీసుకురా. అది తీసుకున్నాక నీకో ముఖ్య విశేషం చెప్పాలి" అన్నాడు రాజారావు.

రామభద్రయ్య గదిలోంచి బయటకు వెళ్ళి రెండు నిముషాల్లోనే వెనక్కు వచ్చాడు.

ఒక వందరూపాయలకట్ట రాజారావు ముందు పడింది.

రాజారావు దాన్నందుకున్నాడు. ఓపికగా నోట్లు లెక్కపెట్టాడు. నంబర్లు వరుసగా, వేర్వేరుగా వున్నాయో లేదో చూసుకున్నాడు. ఆ కట్టను జేబులోకి తోసేసి—

"సో—ఇప్పుడు అసలు విషయం చెబుతున్నాను. నేను బ్లాక్ మెయిలర్ని కాను. అనగా డబ్బుకోసం మరోసారి నీ దగ్గరకు రాను. కానీ ఈ రాత్రి రెండుగంటలకు మరోసారి నీ దగ్గరకు వస్తాను" అన్నాడు.

"ఎందుకు!" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"ఎందుకేమిటి?—చంపడానికి!" అన్నాడు రాజారావు.

రామభద్రయ్యకు ముచ్చెమటలు పోశాయి. తేలికగా నవ్వేయాలని ప్రయత్నించాడు కానీ ఆయనకు నవ్వు రాలేదు. రాజారావు మాట్లాడే పద్ధతి బెదురుపుట్టించే విధంగా వుంది.

"నన్ను నువ్వు చంపుతావా?" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"అవును. కత్తితో గుండెల్లో పొడిచి చంపుతాను. ఈరోజు రాత్రి రెండు గంటలకు!" అన్నాడు రాజారావు. చాలా సామాన్యమైన విషయం చెప్పినట్లు అతను చాలా తాపీగా అన్నాడు.

"ఎందుకు నన్ను చంపడం?"

"ఎందుకన్నది నేను చెప్పను. అది నీ ఊహకే వదిలి పెడుతున్నాను. ఎటొచ్చీ నేను చెప్పినట్లు వింటే నువ్వు చచ్చినా నీ పరువు పోదు. చెప్పినట్లు వినకపోతే చావు

నెలాగూ తప్పించుకోలేవు కానీ పరువు కూడా పోతుంది."

"అంటే?"

"నువ్వు నేనెవరో తెలుసుకునేందుకు ప్రయత్నించ కూడదు. ఈ హత్యనుంచి తప్పించుకునేందుకు ప్రయత్నించ కూడదు. చావుకు సిద్ధపడి రాత్రి రెండు గంటలలోగా పూర్తి చేసుకోవలసిన రాచకార్యాలేమైనా వుంటే పూర్తి చేసుకో. దుష్టాలోచనలు కట్టిపెట్టు. సరిగ్గా రాత్రి పన్నెండు గంటలకు నేను నీకు ఫోన్ చేసి యెక్కడకు రావాలో చెబుతాను. నీనుంచి యెటువంటి ప్రతిఘటన వచ్చినా నేను సహించను. నీకు సంబంధించిన రహస్యా లన్నీ బయటపెట్టేస్తాను. అలా కాక బుద్ధిగా వున్నావా రెండు గంటలకి నువ్వు వస్తావ్—అంతకు మించిన అన్యాయం నీకేమీ జరగదు" అన్నాడు రాజారావు.

"ఎందుకు నన్ను చంపడం?....కావాలంటే ఇంకా యెక్కువ డబ్బు తీసుకో...." అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"వద్దు....పదివేలు చాలు నాకు. నిన్ను చంపాలన్నది నా జీవితాశయం. అదీ మామూలుగా కాదు. నిన్ను నిస్సహా యుణ్ని చేసి చంపుతాను. నీ డబ్బు, నీ హోదా, నీ బంధు బలగం—యెవ్వరూ నిన్ను రక్షించలేరు. ఇన్నాళ్ళకు నా జీవితాశయం ఫలిస్తోంది" అన్నాడు రాజారావు.

"వద్దు....నన్ను చంపొద్దు....నీకేం కావాలంటే అది స్తాను...." అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"నా క్కావలసింది నువ్వివ్వలేవు. అది నీవల్ల కాదు. నీకు చావు తప్పదు. నువ్వు చావుకి సిద్ధపడు...."

"నాకు చావాలని లేదు. నీలో ఏదో పెద్ద పగ ఉన్న ట్లుంది. అందుక్కారణం చెప్పు. నేను నా తప్పు దిద్దు కుంటాను. నువ్వు చెప్పినట్లు వింటాను...."

రాజారావు అదోలా నవ్వాడు...."నువ్వు బ్రతకాలంటే ఒకే ఒక్క ఉపాయముంది. ఏదో బలీయమైన కారణంవల్ల నేను నిన్ను రెండు గంటలకు కలుసుకోలేక పోతే మళ్ళీ యెప్పుడూ నిన్ను కలుసుకోను. నీ జోలికి రాను...."

రామభద్రయ్య కళ్ళలో ఏదో మెరుపు మెరిసింది.

"అలా ఆశపడకు. ఆ బలీయమైన కారణం నీ చేత సృష్టించబడింది కాకూడదు. అందుకు నువ్వే ప్రయత్నం చేసినా జీవితాంతం నిన్ను వేటాడి నీకు మనశ్శాంతి లేకుండా చేస్తాను. నీకు సంబంధించినంతవరకూ దేవుడి మీద భారంవేసి ఊరుకో. నీ అదృష్టం బాగుంటే బ్రతుకు తావు. నేనీ డబ్బుతో జల్సా చేస్తాను. ఈ ఒక్క రాత్రితో నాకూ జీవితం అఖరేకదా మరి!" అన్నాడు రాజారావు.

"నువ్వు యువకుడివి. నిండా నూరేళ్ళ జీవితం ఉంది నీకు. ఎందుకు హత్యల ఆలోచనలతో నీ మనసునూ, జీవితాన్నీ పాడు చేసుకుంటావు. నామాట విను. నువ్వు కోరిన డబ్బిస్తాను. ఆ డబ్బుతో హాయిగా జీవించు. నీ పగకు కారణమేమిటో చెప్పు. ఒకోసారి అకారణంగా అయిన వాళ్ళను అపార్థం చేసుకుని పగ పెంచుకోవడం జరుగుతుంది. నాకు అన్నీ కాస్త వివరంగా చెప్పు" అన్నాడు రామభద్రయ్య. ఆయన కంఠంలో ఎంతో ఆదుర్దా వుంది.

"మిస్టర్ రామభద్రయ్యా! నాది తిరుగులేని నిర్ణయం. నీ సలహాలు నేను ఈ చెవిలో విని ఆ చెవిలోంచి వదిలేశాను. ఈ రోజు రాత్రి రెండు గంటలకు నీ చావు ఖాయం. నా కంఠంలో ప్రాణముండగా నిన్ను వదిలి పెట్టను" అని రాజారావు అక్కడ ఒక్క క్షణంకూడా ఆగకుండా లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

2

రాజారావు వెళ్ళిపోయిన గంటవరకూ రామభద్రయ్య గదిలోంచి కదలలేదు. అలాగే కుర్చీలో కూర్చుని ఏవేవో ఆలోచిస్తున్నాడు.

తనిరుక్కున్నది చాలా విచిత్రమైన పరిస్థితి!

ఈ రాత్రి రెండు గంటలకు తను హత్య చేయబడతాడు. హంతకుడెవరో తెలుసు. ఎలా చంపుతాడో తెలుసు. కానీ ప్రతిఘటించడు తను. హంతకుడుగారూ, నన్ను చంపండి అంటూ తనే హంతకుడికి యెదురు వెడతాడు. హంతకుడు తనను చంపేస్తాడు.

తను పోలీసులకీ విషయం చెప్పుకోలేదు. పోలీసులకే కాదు, ఎవరికీ చెప్పుకోలేదు.

ఒక విధంగా చెప్పాలంటే ఆ రాజారావెవరో కానీ తనకు ఉరిశిక్ష విధించాడు. పరువు, ప్రతిష్ఠలకు ఖైదీగా వున్న తను ఈ ఉరిశిక్షనుంచి తప్పించుకుపోయే ప్రయత్నం చేయలేదు.

రాజారావు సూచనలను తూచా తప్పకుండా పాటించాలన్న నిర్ణయానికి వచ్చేక రామభద్రయ్య గదిలోంచి లేచాడు. భార్యను పలకరించాలని అనుకున్నాడాయన.

ఆయన వెళ్ళేసరికి భార్య రమాదేవి ఇంకా నిద్ర లేవలేదు. ఆమె గాఢనిద్రలో ఉంది. వంటిమీద బట్టలు అస్తవ్యస్తంగా వున్నాయి.

రామభద్రయ్య ఆమెను సమీపించి వంటిమీద బట్టలు సరిచేశాడు. ఆమెకింకా మెలకువ రాలేదు.

"రాత్రి బాగా తాగి ఉంటుంది" అనుకున్నాడు రామభద్రయ్య. ఆయన ముఖం ముడతలుపడింది. భార్య ముఖం వంకే పరీక్షగా చూశాడాయన.

వృద్ధాప్యం ఛాయలు కనబడుతున్నప్పటికీ ఆ ముఖం ఇంకా అందంగానే ఉంది. నిద్రలో ఆమె ముఖం ఎంతో అమాయకంగా ఉంది.

"నా కారణంగానే కదా—రమాదేవి తాగుడుకు బానిసయింది—" అనుకున్నాడు రామభద్రయ్య.

అది ఈనాటి మాటకాదు. ఇరవై ఏళ్ళనాటి మాట. అప్పటికి రామభద్రయ్య ఇంకా గొప్పవాడు కాలేదు.

రామభద్రయ్య ఇంటికి ఓ మనిషి వచ్చాడు. అతడి చేతిలో ఓ బ్రీఫ్‌కేసు ఉంది. అందులో రొక్కం పది లక్షల రూపాయలుంది. ఆ మనిషి రామభద్రయ్య బంధువుల స్నేహితుడు. ఏదో పనిమీద ఆ ఊరుకువచ్చి రామభద్రయ్య ఇంట్లో మకాం పెట్టాడు.

రామభద్రయ్య దృష్టి ఆ డబ్బుమీద పడింది. ఎలాగో అలా ఆ డబ్బు స్వంతం చేసుకోవాలనుకున్నాడు. అందుకు ఓ పథకం వేశాడు.

రామభద్రయ్యకు ఓ పోలీసినస్పెక్టర్ స్నేహితుడు. ఒకరోజు అతన్ని తన ఇంటికి ఏదో మిషమీద పిలిచాడు. పదిలక్షల మనిషికి పోలీసుల పొడగిట్టదు. అందువల్ల అతడు తన కాకలివేస్తున్నదని లోపలకు వెళ్ళాడు.

అప్పటికి రామభద్రయ్య అన్నంలో విషం కలిపి ఉంచాడు. ఆ విషయం రమాదేవికి తెలియదు. ఒక్క పది లక్షల మనిషికి తప్ప ఇంట్లో మరెవ్వరికీ ఆ అన్నం తనకు చెప్పకుండా పెట్టవద్దని రామభద్రయ్య భార్యకు చెప్పాడు. ఆ అన్నంలో విషముందని తెలిస్తే చేజేతులా భార్య అది అతనికి పెట్టడానికి భయపడుతుందని ఆయన అలా చెప్పాడు. మరెవరికీ అన్నం పెట్టకూడదన్న విషయంలో ఆయన భార్యచేత ఒట్టుకూడా వేయించు

కున్నాడు.

అయితే ఊహించని పరిణామం జరిగింది — రామభద్రయ్య రెండో కొడుకు నాలుగేళ్ళవాడు అన్నం పెట్టమని మారాం చేశాడు. వాడికి పెడితేగానీ తను తిననని అతిథి మొరాయించాడు. ఫలితంగా రమాదేవి భర్త ఆమోదం పొందకుండానే పిల్లవాడికీ, అతిథికీ భోజనాలు పెట్టింది.

ఇద్దరూ భోజనం చేస్తూండగానే చచ్చిపోయారు.

ఇంట్లో పోలీసినస్పెక్టరున్నాడు. మనిషి చచ్చిపోయాడు. కాబట్టి దీన్ని హత్యగా ఎవరూ జమ చేయలేదు. ఇంకో విశేషమేమిటంటే ఆ మనిషి దగ్గర అంత డబ్బున్నదని యెవ్వరికీ తెలీదు.

చూస్తూ చూస్తూ యెవరూ కన్నకొడుకును చంపుకోరు కాబట్టి అన్నంలో విషం అనుకోకుండా కలసిందనే అంతా భావించారు. ఏ కారణం లేకుండా యెవ్వరూ ఓ అపరిచితుణ్ని చంపాలనుకోరు.

హత్యాప్రయత్నంలో రామభద్రయ్య తన కన్న కొడుకునుకూడా చంపుకున్నాడు. కానీ అది ఆయన నిర్దోషత్వాన్ని మరింత బలపరిచింది.

అసలు విషయం ఆ రాత్రే రామభద్రయ్య భార్యకు చెప్పేశాడు. ఆమె అది విని పెద్ద షాక్ తింది. కన్నబిడ్డను చేతులారా చంపుకున్నందుకు కుమిలిపోయింది.

పదిలక్షల ఆస్తి ముందు — కొడుకు పోవడం రామభద్రయ్యకంత బాధనిపించలేదు. అప్పటికాయనకు నలుగురు పిల్లలు. ఇద్దరబ్బాయిలు, ఇద్దరమ్మాయిలు. ఇప్పుడు రెండో అబ్బాయి చనిపోయాడు.

"పిల్లలేముంది? కావాలంటే మళ్ళీ పుడతారు. ఇంత

ఆస్తి మళ్ళీ సంపాదించలేము. బ్రతికున్నవాళ్ళు సుఖంగా జీవిస్తారు" అన్నాడు రామభద్రయ్య భార్యను ఓదారుస్తూ.

"నాకలా అనిపించడం లేదండీ-డబ్బుకోసం ఓ మనిషి ప్రాణాలు తీయాలనుకుంటే అది మన బిడ్డనుకూడా కొట్టింది. అంటే దుర్మార్గం మనకు అచ్చిరాదు. ఈ డబ్బు మనల్ని సుఖపడనివ్వదు. అనవసరంగా మీరు తొందర పడ్డారు" అంది రమాదేవి. కడుపుశోకం ఆమెకు మతి పోగొడుతోంది.

రమాదేవి ఇంచుమించు పిచ్చిదానిలాగై పోయింది. "నా బిడ్డ—నా బిడ్డ—" అంటూ ఓ రాత్రివేళ లేచేది. మెలకువగా ఉన్నప్పుడల్లా ఏ పనీ చేయకుండా ఓమూలకు పోయి ఏడుస్తూ కూర్చునేది. ఒక్కోసారి — "దెయ్యం దెయ్యం—నా కుటుంబం మీద పగబట్టింది"అంటూ పెద్ద కేకలు వేసేది.

రామభద్రయ్యకు భార్య అంటే ఇష్టం. ఆమె ఈ స్థోరణి అతడికి బాధనిపించింది. కష్టాలనుంచి మరిపించడం కోసం అతడే ఒకరోజున ఆమెచేత బ్రాందీ తాగించాడు బలవంతంగా. అది బ్రాందీ అని తెలియక రమాదేవి అది తాగింది. తాగేక నిజంగానే ఆమెకు ప్రాణం హాయిగా ఉంది. కష్టాలామెకిప్పుడు గుర్తులేవు. గుర్తున్నా పట్టించుకునే స్థితిలో లేదు.

మర్నాడామె భర్తను—"నిన్నటి మందు బాగా పని చేసిందండీ" అంది.

అలా కొద్దిరోజులు మందు పేరుతో బ్రాందీ పుచ్చుకుందామె.

ఆమె బ్రాందీకి అలవాటు పడిపోతోందని గ్రహించి

కంగారుపడి రామభద్రయ్య అదేమిటో ఆమెకు చెప్పే శాడు. అది మందుకాదనీ — బ్రాందీ అనీ తెలిసికూడా రమాదేవి దాన్ని వదిలిపెట్టలేకపోయింది.

క్రమంగా రామభద్రయ్య ఆర్థిక పరిస్థితి మెరుగైంది. ఒక్కసారిగా కాక తన డబ్బును క్రమంగా బయటకు తీశాడు రామభద్రయ్య. ఆయన ఆ డబ్బుతో కంట్రాక్టులు ప్రారంభించి కోటికి పడగలెత్తసాగాడు.

ఇంట్లో రమాదేవి తాగుడుకు బానిస అయింది. రామభద్రయ్యకు వ్యాపార వ్యవహారాలలో క్షణం తీరికలేదు. పిల్లలకు సరైన అదుపులేకుండా పోయింది. దాంతో ఒక్కరికీ మంచిబుద్ధులు అలవడలేదు. ఆ విషయంలో రామభద్రయ్య పూర్తిగా విస్మృహోయుడయ్యాడు. అయితే ఆయన పిల్లల ప్రవర్తన అరికట్టడానికీ, అదుపులో పెట్ట డానికీ పెద్ద ప్రయత్నాలేమీ చేయలేదు. తన బిడ్డలకు డబ్బుకు లోటులేదు కాబట్టి వారి జీవితంలో ఏ లోటూ ఉండదని ఆయన నమ్మాడు....

రామభద్రయ్య భార్య తల నిమురుతూ ఆలోచిస్తు న్నాడు. ఒకణ్ని చంపి ఇంతవాడయ్యాడతను. ఫలితంగా తన కొడుకు చచ్చిపోయాడు. తన కూతుర్ని ఏ తండ్రీ చూడాలనుకోని విధంగా ఫొటోలో చూడాల్సివచ్చింది. మరో కూతురు నేరసులతో చేతులు కలుపుతోంది. బ్రతి కున్న కొడుకు డబ్బుకోసం తొక్కని అక్రమ మార్గమంటూ లేదు.

తను ఒకే ఒక హత్య చేశాడు. ఆ తర్వాత కంట్రా క్టుల్లో అన్యాయంగానే డబ్బు సంపాదించినా తన ప్రవ ర్తనకు కొన్ని పరిమితులేర్పరచుకున్నాడు. ఎవరిచేతా వేలెత్తి చూపించుకో నవసరంలేని విధంగా మసలు

కున్నాడు.

కానీ తన సంతానం అలా కాదు. వాళ్ళు చెడు స్నేహాలు పట్టి అనుభవం లేకుండానే తప్పుడు పనులకు పూనుకుంటున్నారు. వాళ్ళు ఎప్పుడు ఏ ఇబ్బందుల్లో ఇరుక్కుంటారో నని తనకు బెంగగా ఉంటుంది.

"ఏమిటండీ ఆలోచిస్తున్నారు?" అంది రమాదేవి.

"మెలకువ వచ్చిందా?"—అన్నాడు రామభద్రయ్య.

రమాదేవి తలాడించింది.

"రమా! నువ్వింకా యెంతకాలం ఇలా అన్ని బాధ్యతలనూ తప్పించుకు తిరుగుతావు?" అన్నాడు రామభద్రయ్య బాధగా.

"అన్నీ చూసుకుందుకు మీరున్నారు. నా కేం లోటండీ?" అంది రమాదేవి.

"అలా అనకు. నా ఆరోగ్యం బాగుండడం లేదు. రాత్రి నాకు గుండెల్లో నొప్పి వచ్చింది. ప్రాణం పోతుం దేమో అనిపించింది. అలాంటి నొప్పి ఇంకోసారి వస్తే ఈ రాత్రే నేను చచ్చిపోవచ్చు" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

చటుక్కున లేచి అతడి నోరు మూసింది రమాదేవి.

"నా నోరు మూసి లాభంలేదు రమా! నాకు జీవితేచ్ఛ నశించింది. ఇంక ఈ సంసారాన్ని నువ్వే చూసుకోవాలి. చూసుకోకపోతే మన సంసారం వీధిన పడిపోతుంది...."

"నేనేం చేయను చెప్పండి" అంది రమాదేవి.

"గృహిణిగా నీ బాధ్యతలు నిర్వర్తించు. అంతే నేను కోరేది" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

రమాదేవి నిట్టూర్చి—"ఒక మంచి కోరికను చాలా ఆలస్యంగా నా నుంచి కోరుతున్నారు" అంది.

"రమా! నీకు తాగుడు అలవాటు చేసింది నేను. ఆ

అలవాటు అవసరపడ్డానికి కారణం నేను. అయితే ఈ రోజుల్లో యెందరో తాగుతున్నారు. విదేశాల్లో ఆడా, మగా ప్రతిరోజూ తాగుతూనే వుంటారు. తాగుతున్నాను కదా అని నువ్వో మూల కూర్చుని జీవితమంతా గడిపెయ్యక్కర్లేదు. నీకు గర్భశోకం కలిగింది. నీ చేతి విషం తిని నీ కొడుకు మరణించాడు. ఆ దుఃఖం మరిచిపోవడానికి నువ్వు చేస్తున్నదేమిటి? మన పిల్లలు బ్రతికుండీ చచ్చిన వాళ్ళతో సమానమయ్యారు..." అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"ఏమిటండీ మీరేదో కొత్తగా మాట్లాడుతున్నారీ రోజున.." అంది రమాదేవి.

"ఈ ఫోటోలు చూడు...." అంటూ రామభద్రయ్య భార్యకు ఫోటోలందించి వాటి గురించిన వివరాలు చెప్పాడు.

రమాదేవి మత్తంతా ఒక్కసారిగా దిగిపోయింది. అప్రయత్నంగా "ఛీ ఛీ" అందామె.

"నువ్వన్న ఛీత్కారం మన పిల్లలకు వెళ్ళదు. పెంపకానికి వెడుతుంది. నువ్వుగానీ నేనుగానీ వాళ్ళనేనాడైనా పట్టించుకున్నామా? వాళ్ళ మార్గం సరిగ్గా లేదని నాకు తెలుసు. కానీ మరీ ఇంతలా చెడిపోయారని ఈ రోజే నాకు తెలిసింది...." అన్నాడు రామభద్రయ్య. ఆయన గొంతులో తడి ధ్వనించింది.

"ఏమిటండీ ఇదంతా? ఇన్నాళ్ళూ మీరు నాకెందుకు చెప్పలేదు!" అంది రమాదేవి.

"చెప్పకపోవడం నా తప్పు. తెలుసుకోవాలని యత్నించకపోవడం నీ తప్పు. ఇప్పటికైనా నువ్వు పిల్లల విషయంలో కలుగజేసుకోలేకపోతే — వాళ్ళక్కూడా

మరికాస్త విషాన్నం పెట్టి చంపేసేయ్. ఆ దుఃఖం మరిచి పోవడానికి నువ్వు ఇంకాస్త తాగుడు డోసు పెంచుకువు గాని....” అన్నాడు రామభద్రయ్య.

భర్త మాటలకు రమాదేవికి కలిగిన బాధ వర్ణనాతీతం!

రమాదేవి తాగుతుందన్న విషయం ఇంట్లో పిల్లల కూడా తెలియదు. అనారోగ్య కారణంగా ఆమె తన గది విడిచి రాదని వాళ్ళనుకుంటూ వుంటారు. రోజూ ఉదయం కాసేపు ఆమె వారితో మాట్లాడుతుంది. అంతే!

రమాదేవి గదిలో వుండే సీసాలన్నీ రకరకాల మందు సీసాలు. ఆ సీసాల్లో వుండేది మాత్రం బ్రాందీ.

తను ఇంత రహస్యంగా కాపాడుకుంటూ వస్తూన్న విషయం ఆ రాజారావుకెలా తెలిసిందో రామభద్ర య్యకు ఆశ్చర్యంగానే వుంది. కానీ రాజారావు కారణం గానే ఆయనకు తన కుటుంబ పరిస్థితి యెంత ఘోరంగా వున్నదో తెలిసింది. ఒకవిధంగా చెప్పాలంటే రాజారా వాయనకు మహోపకారం చేశాడు.

“మందొకసారి లలితనిలా పిలవండి....” అంది రమా దేవి.

రామభద్రయ్య అక్కణ్నించి కదిలి లలిత గదికి వెళ్ళాడు.

లలిత అప్పుడే మేకప్ అవుతోంది. ఎక్కడికో వెళ్ళ డానికి సిద్ధంగా ఉందామె!

“లలితా నిన్ను అమ్మ పిలుస్తోంది....” అన్నాడు రామభద్రయ్య.

“ఎందుకు?” అంది లలిత ఆశ్చర్యంగా.

“నాకు తెలియదు....” అన్నాడు రామభద్రయ్య.

ఇద్దరూ రమాదేవి దగ్గరకు వెళ్ళారు. రమాదేవి లలితను

దగ్గరగా రమ్మనమని పిలిచి ఫోటో ఆమె చేతిలో పెట్టి-
"దీని గురించి ఏం చెబుతావో చెప్పు!" అంది.

లలిత ఆ ఫోటోను చూసి షాక్ తింది. ఒక్క నిముషం ఆమెకు నోట మాట రాలేదు.

రామభద్రయ్య, రమాదేవి మౌనంగా ఆమె వంక నే చూస్తున్నారు.

కొంత సేపు మౌనంగా వున్నాక-నోరు విప్పాల్సిన బాధ్యత తనదేనని లలిత గ్రహించింది. ఆమె నెమ్మదిగా "నేను అతన్ని ప్రేమిస్తున్నాను...." అంది.

"ప్రేమిస్తే ఇంట్లో ఎందుకు చెప్పలేదు?"

"ఎవరికి చెప్పాలో తెలియలేదు...." అంది లలిత తడుముకోకుండా.

రమాదేవి, రామభద్రయ్యకూడా దెబ్బ తిన్నారు.... అవును....లలిత తన ప్రేమ గురించి ఎవరికి చెప్పుకుంటుంది! తల్లి ఆమెతో మాట్లాడదు. తండ్రికి మాట్లాడే తీరికలేదు. అడిగిన డబ్బివ్వడానికి ఏర్పాట్లున్నాయి.

"పెళ్ళి కాకుండా మొగవాళ్ళదగ్గర చనువుగా వుండ కూడదని తెలియదా?" అంది రమాదేవి.

అప్రయత్నంగా రామభద్రయ్య కళ్ళముందు ఫోటో లోని కూతురు మెదిలింది. ఆమె వయసు ఇరవై మూడేళ్ళు. ఇంతవరకూ తనామె పెళ్ళి గురించి మంచి ప్రయత్నా లేమీ చేయలేదు. ఆ మాటకొస్తే రెండో కూతురు గోమతికి ఇరవై నిండాయి. పదహారేళ్ళకే ఎందరెళ్ళలోనో ఆడపిల్లల పెళ్ళిళ్ళు జరిగిపోతున్నాయి.

"తెలుసు...." అంది లలిత.

నెమ్మదిగా లలిత విషయం వివరించింది. ఫోటోలో అబ్బాయి చాలా మంచివాడు. అతని పేరు గోపాల్.

అతను యేదో కాలేజీలో లెక్చరర్‌గా పని చేస్తున్నాడు. ఇటీవల వారిద్దరకూ అనుకోని ఏకాంతం లభించు తాత్కాలికావేశంలో తప్పు చేశారు. ఈ ఫోటోలు తీసే ఏర్పాటు అతను చేసివుంటాడని ఆమె భావించడంలేదు.

"నువ్వు ఇంట్లోనే వుండు. ఆ గోపాల్‌ని కబురుపెట్టి రప్పిస్తాను. అతనికిష్టమైతే మీ ఇద్దరికీ పెళ్ళి జరిపిస్తాను" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

తర్వాత లలితను వెళ్ళమని గోమతిని పిలిచారా దంపతులు.

గోమతికి చాలామంది బాయ్‌ఫ్రెండ్సున్నారు. వారిలో విక్టర్ ఒకడు. విక్టర్ స్మగ్లర్ అని ఆమెకు తెలియదు. తెలియక అతడికి కొన్ని వ్యవహారాల్లో సహాకరించింది.

"నువ్వుకూడా ఎవరినైనా ప్రేమిస్తున్నావా?" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

ఆమె బాబూరావు అనే అతడి పేరు చెప్పింది. రామభద్రయ్య బాబూరావింటికి కబురంపించి—కొడుకుని పిలిచాడు.

రామభద్రయ్య కొడుకు మోహన్‌కు ఇరవైయేడేళ్ళు. మొదటిసారిగా తల్లి, తండ్రి కలిసి తనను గదిలోకి పిలిచినందుకు ఆశ్చర్యపడుతూ వచ్చాడతను.

రామభద్రయ్య అన్ని వ్యాపార వ్యవహారాలను గురించి అడిగాడు. మోహన్ చెప్పింది విన్నాక "నా ఆరోగ్యం నానాటికీ క్షీణిస్తోంది. ఇంతవరకూ నేను సంపాదించింది చాలు. ఇంక నువ్వు వ్యాపారం చేయక్కర్లేదు. కంట్రాక్టులగురించి ఆలోచించక్కర్లేదు. ఉన్న ఆస్తిని తీరువుగా ఖర్చుచేస్తూ ఇంట్లో అందరి అవసరాలూ చూస్తుండు. ఈ రోజునుంచి ఈ ఇంటికి, ఈ ఆస్తికి నువ్వే పెత్తందారువి.

నువ్వుకూడా ఎవర్నైనా ప్రేమించివుంటే చెప్పు.... వెంటనే పెళ్ళి జరిపించేస్తాను...." అన్నాడు రామభద్రయ్య.

మోహన్ గారి అనే పేదవాళ్ళపిల్లను ప్రేమించాడు.

రామభద్రయ్య ఎక్కువ వివరాలు వినే స్థితిలో లేడు- "నీకు నచ్చితే చాలు. కోతయినా ఫరవాలేదు. నీ పెళ్ళి జరిపించేస్తాను...." అన్నాడాయన.

3

ఏ ఆర్భాటమూ లేకుండా రామభద్రయ్య పిల్లల మూడు పెళ్ళిళ్ళూ రిజిస్ట్రారాఫీసులో ఆ రోజు జరిగి పోయాయి. కూతుళ్ళిద్దరికీ రెండేసి లక్షల రూపాయలు ఇచ్చాడు రామభద్రయ్య. ఈ పెళ్ళిళ్ళ గురించి వూరంతా ఆశ్చర్యంగా చెప్పుకున్నారు.

తను అన్ని రకాల కంట్రాక్టు వ్యాపారాలనుండీ విరమించుకుంటున్నాననీ, తన కొడుకు అందుకు అవసరమైన ఫార్మాలిటీస్ అన్నీ చూస్తాడనీ రామభద్రయ్య ఓ ప్రకటన కూడా చేశాడు.

ఆ సాయంత్రం రామభద్రయ్య ఇంట్లో పెద్ద విందు జరిగింది. ఎందరో పెద్దలు ఆ విందును పురస్కరించుకుని రామభద్రయ్యతో మాట్లాడాలని ప్రయత్నించారు. అయితే ఆయన యెవ్వరికీ ఆ అవకాశం యివ్వకుండా తప్పించుకు తిరిగాడు.

విందు తొమ్మిది గంటలకు ముగిసింది.

రాత్రి పదయ్యేసరికల్లా ఆ ఇంట్లో నిశ్శబ్దం వెలసింది.

మూడు గదుల్లోని మూడు జంటలకూ ఆరోజు రామభద్రయ్య గదిలో రమాదేవి కూడా ఆయనకు జంటగా

వుంది.

"చాలా విచిత్రమైన రోజిది!" అంది రమాదేవి.

"ఇంతవరకూ గుక్కెడుకూడా పుచ్చుకోలేదు నువ్వు" అంటూ గుర్తు చేశాడు రామభద్రయ్య.

"పుచ్చుకుంటాను కానీ.... పిల్లల పెళ్ళిళ్ళు యిలా క్షణాలమీద జరిపించేశారు. ఏమయింది మీకు?" అనడిగింది రామాదేవి.

"వాళ్ళందరికీ వయసులు మించిపోతున్నాయి. ఎంత సంపాదించినా తనివితీరడంలేదు నాకు. ఓ పిల్లాడు పోయాడని మిగతా వాళ్ళందరి జీవితాలూ బుగ్గిపాలు చేస్తున్నావు నువ్వు. మనకు పిల్లలై పుట్టినందుకు వాళ్ళు ముగ్గురికీ అన్నీ వుండీ అస్తవ్యస్థ జీవితం అయిపోయింది. వాళ్ళందరికీ ఇప్పుడు బాధ్యత లేర్పడ్డాయి. అమ్మాయిల బాధ్యత అల్లుళ్ళు వహిస్తారు. అబ్బాయిని కోడలు అదుపులో వుంచుతుంది...."

"కాని మీరు వ్యాపారం కూడా మానేస్తానన్నారు."

"అవును మరి.... చావుకు సిద్ధపడుతున్నాను...." అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"అవేం మాటలండీ?" అంది రమాదేవి.

"ఇందులో నీకు బాధేముంది? నేను చచ్చిపోతే కాస్త డోసు పెంచి ఆ బాధ మర్చిపోగలవు నువ్వు!" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"ఈరోజు మీరు నన్ను మాటలతో హింసిస్తున్నారు"

"నిమ్మరసం పుండుమీద పడితేనే మండుతుంది. నాలికమీద వేసుకుంటే పుల్లగా రుచిగా వుంటుంది. నేను చెప్పిన నిజం నిమ్మరసంలా పని చేస్తోంది పుండులాంటి నీ శరీరంమీద...." అన్నాడు రామభద్రయ్య విరాగిలా.

రమాదేవి భర్తవంక అదోలా చూసి—"ఈ రోజు నుంచి నేను తాగను...." అంది.

"నా మీద ఒట్టేయ్...."

ఒక్క_క్షణం తటపటాయించి— "ఒట్టే!" అంది రమాదేవి.

"ఒకవేళ నేను ఈ రాత్రే చచ్చిపోయాననుకో— అప్పుడీ ఒట్టుకు విలువుంటుందా?"

రమాదేవి కనుకొలకుల్లో నీళ్ళు నిలిచాయి— "ఎందు కండీ ఇలా మాట్లాడతారు! నేను తాగుడుకు అలవాటు పడ్డ మాట నిజం. కానీ ఆ ప్రభావం పిల్లలమీద పడ కుండా అన్ని జాగ్రత్తలూ తీసుకున్నాను. ఏ ఒక్క రోజైనా మీరు తాగవద్దని నిర్బంధించివుంటే నాకీ గతి పట్టివుండేది కాదు. మీ ప్రోత్సాహంమీదనే నాకిది అలవా టైంది. నా ఈ అలవాటు పోగొట్టడానికి మీ రెన్నడూ ప్రయత్నించలేదు. ఇన్నాళ్ళకు పూనుకున్నారు. ఇరవై యేళ్ళ ఈ అలవాటు పోగొట్టుకోడానికి నా శాయ శక్తులా ప్రయత్నిస్తాను...."

"ప్రయత్నించు రమా! నేను నిన్ను తప్పు పట్టడం లేదు. మన కుటుంబం ఎదుర్కొన్న అవకతవకలన్నీ నా కారణంగాననే నాకు తెలుసు. ఎటొచ్చీ నేను చని పోయాక మన కుటుంబం నలుగురూ వేలెత్తి చూపేలా ఉండకూడదని నా ఆశయం. అందుకే నీకు ఇంతలా చెబు తున్నాను. ఈ రాత్రి నేను చనిపోయాననుకో నీకు రేప ట్నించి రహస్యంగా బ్రాందీ యెవరు తెచ్చి పెడతారు?" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"ఏమండీ—మీ రాత్మహత్యా ప్రయత్నం చేస్తు న్నారా?" అనడిగింది రమాదేవి అనుమానంగా.

"లేదు రమా! కాఫీ భగవంతుడు నాకీరాత్రికి మరణ శిక్ష విధించాడు. బహుశా ఈ రాత్రి నా చావు తప్పదు" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"నేను మీ పక్కనుండగా—ఆ యముడు కూడా మీ జోలికి రాలేడు." అంది రమాదేవి.

"రాత్రి పన్నెండు గంటలకు యముడి పిలుపు ఈ ఇంట ప్రతిధ్వనిస్తే నువ్వు మాత్రం ఏమి చేయగలవు రమా!" అన్నాడు రామభద్రయ్య—"అయినా నాకి ప్పుడు చావంటే భయం లేదు. ఈ రోజు మనసు ప్రశాం తంగా వుంది—"

4

రాజారావు ఆ ఇంటి తలుపు తట్టాడు. ఓ యువతి వచ్చి తలుపు తీసింది.

"మీవారింట్లో లేరా?"

"ఆఫీసుకు వెళ్ళారు...." అందామె.

"నేను నీతోనే మాట్లాడాలి. లోపలకు రావచ్చా?"

ఆమె అంగీకారసూచకంగా తలాడించి లోపలికు నడి చింది. రాజారావామెను అనుసరించాడు.

లోపలకు వెళ్ళి కూర్చున్నాక — "గుర్తున్నానా?" అన్నాడు రాజారావు.

"ఊఁ" అందామె.

"అదృష్టమే—పెళ్ళయ్యాక కూడా నన్ను గుర్తుంచు కున్నావు...."

"ఎరిగున్న మనుషుల్ని మరచిపోవడంకోసం ఎవరూ పెళ్ళి చేసుకోరు...."

"రాజుగారి కోటలో ధనముందిట. నువ్వు నన్ను జ్ఞాప ముంచుకోవడంవల్ల కూడా అంతే లాభం నాకు...." అని

నిట్టూర్చాడు రాజారావు.

"నాతో ఏదో మాట్లాడాలన్నావ్!" అందామె.

"అవును. నేను నిన్నింకా ప్రేమిస్తూనే వున్నాను. ఇప్పుడు నేను ఇదివరకటి నేను కాదు. నా దగ్గర చాలా డబ్బుంది...." అంటూ అతను జేబులోంచి నోట్లకట్టను బయటకు తీసి టేబుల్ మీద పెట్టాడు—"నువ్వు కావాలంటే ఈ క్షణంలో ఈ డబ్బంతా నీ కిచ్చేయగలను—"

ఆమె ఆ డబ్బుకేసి ఆశగా చూసింది— "డబ్బంటే యెవరికీ చేదుకాదు. ఇంతకీ నువ్వు చెప్పబోయేదేమిటో?"

"నీ భర్తను వదిలిపెట్టి నాతో వచ్చేసేయ్. మన మిద్దరం హాయిగా జీవిద్దాం...."

ఆమె తెల్లబోయి అతనివంక చూసి—"స్పృహలో వుండే మాట్లాడుతున్నావా?" అంది.

"ఏం?"

"నా మీద నీకింకా అలాంటి దృష్టి ఉండడమే తప్పు. పెళ్ళికి ముందు ఏమోకానీ—పెళ్ళయ్యాక నేను పూర్తిగా వారి సొంతమైపోయాను. వారులేని జీవితాన్నూహించుకోలేదు. నువ్వెంత డబ్బు ఆశ చూపించినా నేనాయన్ను వదిలి రాలేను" అందామె.

"కానీ ఒకప్పుడు డబ్బు లేదన్న కారణంగానే నువ్వు నన్ను తిరస్కరించావు" అన్నాడు రాజారావు.

"ఎందుకు రాజా—అలాంటి అభియోగం వేస్తావు? నేను నిన్నెప్పుడూ తిరస్కరించలేదు. నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవడంకోసం నన్ను కని పెంచిన తలిదండ్రులెదిరించే సాహసం చేయలేకపోయాను. వాళ్ళైనా డబ్బుగురించి నిన్ను కాదనలేదు. నీ గురించి వాళ్ళకాట్టే వివరాలు తెలియవు. నీ తలిదండ్రుల గురించిన వివరాలు నివ్వేమీ చెప్ప

లేకపోయావు. ఆడపిల్ల నిచ్చేటప్పుడు కుర్రాడి గురించి వెనకా ముందూ తెలుసుకోవాలని ఎవరైనా అనుకుంటారు గదా!"

రాజారావు నీరసంగా నవ్వి—"నాకో మేడ ఉందనుకో. బ్యాంకులో నా పేరున ఓ లక్ష రూపాయలున్నాయనుకో. నేను నిన్ను పెళ్ళాడాలనుకున్నాననుకో. అప్పుడు మీ అమ్మా నాన్నా నా తలిదండ్రులెవరో తెలియదని పెళ్ళి మానేసేవారా? వాళ్ళు వద్దన్నా నువ్వు మానేసేదానివా?" అన్నాడు. ఆమె మాట్లాడలేదు. అప్పుడతను మళ్ళీ—"అందుకే డబ్బు లేదన్న కారణంగానే నువ్వు నన్ను తిరస్కరించావని అంటున్నాను ...." అన్నాడు!

"నేను సామాన్యురాలిని. నువ్వింతలా వాదిస్తే నేనేమీ మాట్లాడలేను. నాకు పెళ్ళైపోయింది. వారే ఇప్పుడు నా దైవం. ఈ విషయంలో నేను వాదించదల్చుకోలేదు" అందామె.

"నువ్విలా అంటావని నాకు తెలుసు" అన్నాడు రాజారావు...."అయినా సరే నేను నిన్ను కోరడానికి వచ్చాను. నా మాట విను. నాతో వచ్చేసేయ్. నువ్వు రాకపోతే ఈ రాత్రితో నా జీవితం అంతమైపోతుంది."

"అంటే?"

"నేను నిన్ను మనసారా ప్రేమించాను. నీ తిరస్కారం నాకు జీవితంపై మోజు లేకుండా చేసింది. ఈ రోజు నా జీవితం గురించి ఒక నిర్ణయం తీసుకోదల్చాను. ఆ నిర్ణయానికీ నీ నిర్ణయానికీ ముడివడి వుంది. నువ్వు అవునంటే లక్షాధికారిగా అద్భుతమైన జీవితం గడుపుతాను. నువ్వు కాదంటే హంతకుడిగా మారి పోలీసులకు దొరికిపోయి—

ఉరిశిక్షకు గురౌతావు" అన్నాడు రాజారావు.

"హంతకుడిగా మారతావా?"

"అవును. నాకు కొన్ని పాతపగలున్నాయి. నువ్వు నన్ను కాదనగానే వాటి అంతు తేల్చాలనుకుంటున్నాను. అందుకే ముందు నీ దగ్గరకు వచ్చాను" అన్నాడు రాజారావు.

"నీ జీవితంతో నాకింక సంబంధంలేదు. నా జీవితం వేరే వ్యక్తితో ముడివడిపోయింది."

రాజారావు డబ్బు జేబులో కుక్కుకున్నాడు. ఆమె వంక అదోలాచూసి జేబులో మళ్ళీ చేయిపెట్టాడు. అతని జేబులోంచి బయటకు వచ్చిన తళతళ మెరిసే కత్తినిచూసి ఆమె కంగారుపడింది.

"ఏమిటి....నువ్వు నన్ను చంపుతావా?" అంది తడబడుతూ.

"అవును...." అన్నాడు రాజారావు...."అరిచావా ఈ కత్తి నీ గుండెల్లో దిగబడుతుంది. మాట్లాడకుండా నేను చెప్పినట్లు విను."

"ఏం చేయాలి నేను?" అందామె ఏడుపు కంఠంలో.

"ఒక అందమైన ఆడపిల్లనుంచి వయసులో ఉన్న మగాడు ఏం కోరతాడు?....ఈరోజు నా తీరని కోరికల్ని తీర్చుకోబోతున్నాను. చెప్పినట్లు విన్నావా సరే....చచ్చినా సరే...." అన్నాడతను.

అతను చేతిలో కత్తితో ఆమెను సమీపించాడు. నడుంమీద చేయివేసి దగ్గరగా లాక్కున్నాడు. తన గుండెల్లోని కోర్కెనంతా పెదవులమీదకు రప్పించి ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

ఆమె ప్రతిఘటించలేదు.

అతనికి ఉత్సాహం పెరిగింది.

5

ఆమె సన్నగా ఏడుస్తోంది.

"నా మంచితనం, ప్రేమ నిన్ను సాధించలేకపోయాయి. నువ్వు నా చేయి దాటిపోయావు. ఆ తర్వాత డబ్బుకూడా లొంగలేదు నువ్వు. కానీ ఈ కత్తి లొంగదీసుకుంది" అంటూ రాజారావు కత్తిని పెదాలతో స్పృశించి ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

"వారికి నా మొఖమెలా చూపించను?" అందామె ఇంకా ఏడుస్తూనే.

"నాలో ఆశలు రేపి నాదానివౌతావని నమ్మించి ఆఖరుకు మీవాళ్ళు కాదన్నారని మానేసినపుడు నాకు ముఖమెలా చూపగలనని నువ్వనుకోలేదు" అన్నాడు రాజారావు...."పోనీలే....ఒకప్పుడు నన్ను ప్రేమించినట్లు నటించావు. ఇప్పటికీ నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను నేను. మీవారికి ముఖమెలా చూపాలా అన్న నీ బాధ చూడలేను...." అంటూ అతను చటుక్కున ఆమె నోరుమూసి కత్తిని బలంగా గుండెల్లో దింపాడు.

ఆమె రెండు క్షణాలు గిలగిలా తన్నుకుని మంచంమీద వాలిపోయింది.

"విచారించకు .... రేపటెల్లుండిలో నేనూ నీదగ్గరకు వస్తున్నాను" అన్నాడు రాజారావు. తర్వాత అతినక్కడ ఎంతోసేపు వుండలేదు. అక్కణ్నుంచి బయల్దేరి ఓ షాపుకి వెళ్ళి కత్తి ఒకటి కొన్నాడు. అది జేబులో వేసుకుని మరో ఇంటికి వెళ్ళి తలుపు తట్టాడు. ఒకామె తలుపు తీసింది.

"అహోబలరావుగారున్నారా?" అన్నాడతను.

"ఉన్నారు" అందామె.

"నేను వారితో మాట్లాడాలి."

"లోపలకు రండి!"

ఆ ఇంట్లో అహోబలరావుకు పర్సనల్ రూం వుంది. రాజారావు ఆ గదిలోకే వెళ్ళాడు.

"ఎవరు మీరు?" అన్నాడు అహోబలరావు.

"గుర్తున్నానా?" అన్నాడు రాజారావు అతడి ప్రశ్న వినకుండా.

అహోబలరావు అతన్ని పరీక్షగా చూసి—"నీ పేరు రాజారావు అనుకుంటాను...." అన్నాడు.

"అక్షరాలా అదే!" అన్నాడు రాజారావు-"అయిదు వేలు అడిగితే ఇవ్వలేదని నాకు రావలసిన ఉద్యోగం రాకుండా చేశావ్ ....గుర్తుందా?"

అహోబలరావు మాట్లాడకుండా రాజారావు వంకే పరీక్షగా చూస్తున్నాడు. అతనెందుకొచ్చాడో అతడి కళ్ళలోకి చూసి తెలుసుకుందామని ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

"నాలాంటి వాళ్ళను చాలామందిని చూసి ఉంటావ్ - అంగుళాలల్లో ఎంతమందినని గుర్తుంచుకోగలవు. కానీ నువ్వు నాకు బాగా గుర్తుండిపోయావు. నీ ఒక్క నిర్ణయం నా జీవనపధాన్ని మార్చేసింది. ఇంకా చెప్పాలంటే నాకు జీవితమనేదే లేకుండా చేసింది."

"మిస్టర్ .... నువ్వు చెప్పదల్చుకున్న దేమిటి?" అన్నాడు అహోబలరావు విసుగ్గా.

"నేనొక అమ్మాయిని ప్రేమించాను. ఏ ఆధారమూ లేని నన్నామె వివాహం చేసుకోడానికి సుముఖంగాలేదు. ఆ సమయంలో ఓ కంపెనీలో నా కుద్యోగం వచ్చింది. ఆ

ఉద్యోగం నాకు నీ ద్వారా వచ్చింది. అయితే నువ్వు నన్ను అయిదు వేలు అడిగావు. అప్పటికి నా దగ్గర లేవనీ కావాలంటే నోట్ రాసిస్తాననీ అన్నాను. నువ్వు నిర్దాక్షిణ్యంగా నిరాకరించావ్. ఆ ఉద్యోగం నాకు రాకుండా పోయింది. దాంతో నాక్కావలసిన ఆ అమ్మాయి కూడా నాక్కాకుండా పోయింది. జీవితంలో నాకున్న ఒకే ఒక్క ఆలంబన ఆ విధంగా పోయింది...."

"ఇలాంటి కథలు చాలా విన్నాను...."

"నాకు తెలుసు. అందుకే ఇకముందు అటువంటి కథలు వినే అవకాశం నీకివ్వదల్చుకోలేదు" అంటూ జేబులోంచి కత్తితీసి మెరుపు వేగంతో అహోబలరావు గుండెల్లోకి దింపాడు.

అహోబలరావు ఈ పరిణామాన్నూహించినట్లు లేదు. అతను ఒక్క గావుకేక పెట్టి నేల కూలిపోయాడు. నేల కూలేక అరిచేశక్తికూడా అతనిలో ఉన్నట్లులేదు. కత్తి చాలా బలంగా అతడి గుండెల్లోకి దిగినట్లుంది.

అహోబలరావు కేక గది అవతలకు వినబడినట్లుంది. అతడి భార్య గుమ్మందగ్గరకు వచ్చి కర్టెన్ ఒత్తిగించి తొంగి చూసింది.

అప్పటికి రాజారావు గుమ్మంవద్దకు వచ్చాడు. ఆమెను చూసి....లోపలకు రమ్మనమని సౌజ్ఞ చేశాడు. ఆమె నెమ్మదిగా గదిలోకి అడుగుపెట్టి అక్కడి దృశ్యంచూసి కెవ్వుమని అరవబోయింది కానీ అతడామె నోరు చటుక్కున మూసి—"అరవకు-నీ ప్రాణం కూడా తీయగలను" అన్నాడు.

ఆమె శరీరం అతడికి వేడిగా తలిగింది. భయంతో ఆమె శరీరం వేడెక్కిందని అతను గ్రహించాడు.

"నీకు నేను గుర్తుండి ఉండను. నీకు బహుశా ముప్పై ఏళ్ళుంటాయనుకుంటాను. శరీరాన్ని చక్కగా పోషిస్తున్నావు. ఒంటినిండా నగలు దిగేశావు. అన్ని కాస్మెటిక్స్ వాడుతున్నావు. నీకు పిల్లలు లేరు. తల్లిని కావాలన్న బెంగకూడా నీకున్నట్లులేదు. ఓవేళ ఉన్నా నీ బుద్ధులకు జడిసి భగవంతుడే నీకా అవకాశం లేకుండా చేసి ఉంటాడు. ఆ రోజు నేనుద్యోగంకోసం నీ భర్త కాళ్ళా వేళ్ళా బడుతూంటే మధ్యలో నువ్వొచ్చి-"కొత్త నెక్లెస్ ఆర్డరిచ్చిన మాట మరచారా_అవతల ఓ అబ్బాయి అయిదు వేలుతో సిద్ధంగా ఉన్నాడు" అని నీ భర్తను విసుక్కున్నావు. అప్పుడు నువ్వసలు నావంక కన్నెత్తైనా చూడలేదు. నా మాటలు విని నన్నో ముష్టివాడికింద జమ వేశావ్. తప్పు నీ భర్తదే అయినా అందులో నీ పాత్ర ఏమీ తక్కువది కాదు" అంటూ ఆమె నోటిమీద తన చేతిని తొలగించాడతను.

భయంతో ఆమె వణికిపోతోంది. మాట్లాడే శక్తి కూడా ఆమెకున్నట్లు లేదు.

"ఆ రోజు నన్ను ఎందుకూ పనికిరానివాణ్ణిగా లెక్క వేశావ్. నా పొట్టకొట్టావు. నా జీవితంపై దెబ్బతీశావ్. ఈ రోజు నేను నీ నుదుటి కుంకుమ చెరిపేశాను. నువ్వు నన్నేమీ చెయ్యలేవు. నా గురించి పోలీసులకు చెప్పావంటే నేను జైల్నించి పారిపోయైనా వచ్చి నిన్ను చంపేస్తాను. అసలీరోజే నిన్ను చంపవలసి ఉందికానీ నిన్ను కాస్త అవమానించాలనే ఉద్దేశ్యంలో నీ ప్రాణాలజోలికి రావడం లేదు" అంటూ అతనామె చేయి వదిలిపెట్టి గదిలో ఓ మూలకు వెళ్ళమన్నాడు.

మాట్లాడకుండా ఆమె అలాగే చేసింది,

ఆ గదిలో టేబుల్ ఉంది. దానిమీద ఓ ప్లాస్టిక్ క్లాత్ ఉంది. సోఫాలున్నాయి. టీపాయ్ ఉంది. ప్రవేశ ద్వారానికి తెర ఉంది. రాజారావు టేబుల్‌మీది ప్లాస్టిక్ గుడ్డనూ, గుమ్మదగ్గర తెరనూ తీసి అవతల విసిరేసి ఆమెను సమీపించి-"నీ వంటిమీది బట్టలన్నీ మర్యాదగా నాకిచ్చేసెయ్. ఒక్క ముక్క కూడా మాట్లాడకూడదు" అన్నాడు.

ఆమె అతను చెప్పినట్లే చేసింది.

రాజారావామె వంక హేళనగా చూసి — "ఇదీ నీ నగ్న స్వరూపం. దీన్ని కప్పడానికీ, అలంకరించడానికీ, ఆకర్షణీయంగా తయారుచేయడానికీ, సుఖపెట్టడానికీ— నా వంటివాళ్ళ నిండు జీవితాల నపహరించవలసిందిగా నీ భర్తను ప్రోత్సహిస్తున్నావ్. ఆ నీ భర్త శవం ఇక్కడే వుంది. కిక్కురుమనకుండా ఆ శవం పక్కన ఈ రూపంతో గడుపు. ఎవడో పుణ్యాత్ముడు వచ్చి తలుపు తీసేవరకూ ఇక్కడే ఇలాగే వుండు" అంటూ రాజారావు ఆమె బట్టలతో సహా గది బయటకు వెళ్ళి—తలుపు దగ్గరగా వేసి బయట గడియ వేశాడు.

తన చేతిలోని బట్టల్నీ హాల్లో ఇందాకా పారవేసిన బట్టల్నీ తీసుకువెళ్ళి—ఇంట్లో వెలికి పాత గుడ్డల పెట్టెలో పారేశాడు.

6

"రా రాజా!" అంది సౌగంధి.

రాజారావు జేబులోంచి పదివేలు తీసి ఆమెకు అందించి "ఈరోజు రాత్రి పన్నెండుగంటల వరకూ నువ్వు పూర్తిగా నాదానివి కావాలి" అన్నాడు.

సౌగంధి ఆ డబ్బు అందుకుని—"నువ్వాడగాలికానీ—

డబ్బిచ్చినా ఇవ్వకపోయినా నేనెప్పుడూ నీదాన్నే!" అంది.

"అంత మాటన్నందుకు చాలా థాంక్స్" అన్నాడు రాజారావు — "నా దురదృష్టంకొద్దీ నిన్ను కాస్త ఆలశ్యంగా చూశాను. ముందే నిన్ను చూసి ఉంటే నా జీవితం ఇంకో దారిలో నడిచి ఉండేదేమో!"

"ఇప్పుడుమాత్రం నష్టమేముంది — నువ్వొప్పుకుంటే మనిద్దరం పెళ్ళి చేసుకుందాం."

రాజారావు నిట్టూర్చి — "అది సాధ్యంకాదు" అన్నాడు.

"నాకు తెలుసు. నేను వేశ్యననేగా?"

రాజారావు ముఖం ఎర్రగా అయింది-"నువ్వు వేశ్యవా? అలా అని ఎవరన్నారు? నువ్వు వేశ్యవు కాదు. వేశ్య అంటే డబ్బుకోసం ప్రేమికుల్నికూడా వదిలి ఎవణ్నో కట్టుకునేవాళ్ళు. తమ తళుకు బెళుకులతో భర్తలకు వెర్రెక్కించి తమ సౌఖ్యం కోసం వారిని తప్పుదారులు తొక్కించేవారు. మర్యాదస్తులుగా చెలామణీ అవుతూ మనసులో వేశ్యల అదృష్టానికి అసూయపడేవారు..వారు.. వారంతా వేశ్యలు. నువ్వు వేశ్యకాదు. మాయామర్మం లేకుండా....నిర్మోహమాటంగా మగవాడిదగ్గర డబ్బు తీసుకుని— వెలకట్టలేని సుఖాలను ప్రసాదించే సౌఖ్య ప్రదాయినివి నువ్వు...."

"కలకాలం నేనలా పురుషజాతిని సుఖపెడుతూ ఉండిపోవాలనా— నువ్వు నన్ను పెళ్ళిచేసుకోనంటున్నావ్?!" అంది సౌగంధి.

"కాదు సౌగంధీ! నాకు గత జీవితంగురించిన బెంగలేదు. నీ జీవన విధానం గురించిన ఆలోచనలేదు. ఎడారిలో

ఒయాసిస్సులా కనబడ్డావ్ నువ్వు నాకు. ఒయాసిస్సుకీ ప్రయాణీకుడికీ అనుబంధం తాత్కాలికమే అవుతుంది. నీ విషయంలోనూ నాకు అంతే!" అని రాజారావు ఒక్క క్షణం ఆగాడు.

"అమ్మ పోగానే జీవితమంతా అంధకారమైపోయింది నాకు. వెంటనే చచ్చిపోవాలనే అనుకున్నాను. కానీ అమ్మ ఎన్ని కష్టాలనుభవించింది? ఎన్ని అవమానాలను భరించింది—అదంతా నన్ను బ్రతికించడానికేగదా! నన్ను అంత కష్టపడి బ్రతికించినందుకు నా వల్ల ఏదైనా మంచి కార్యం సిద్ధించాలిగదా! నా బ్రతుకు సార్థకం చేసుకోవాలి గదా—అందుకే బాగా ఆలోచించి ఓ నిర్ణయానికి వచ్చాను. ఆ నిర్ణయంలో ఆవేశం, ఉద్రేకం ఉన్నాయి బ్రతుకుమీద తీపిలేదు.

అంతలోనే నాకు ఆమెతో పరిచయమైంది. ఆమె పరిచయం నా జీవితంలో పన్నీటి జల్లులా కురిసింది. నాలో ఆవేశం, ఉద్రేకం తప్పుకుని ప్రేమానురాగాలు సిరపడ్డాయి. ఫలితంగా నేనుద్యోగ ప్రయత్నం మొదలు పెట్టాను. తన కంపెనీలో ఒక ఖాళీ ఉన్నదనీ అది నాకీయ వచ్చుననీ ఆ మేనేజరు చెప్పాడు. అయితే చివరిక్షణాల్లో అప్పలరావు కలగజేసుకుని నాకు అడ్డుపడ్డాడు. ఉద్యోగం పోయింది. ఆమె నిర్దాక్షిణ్యంగా నన్నుకాదని తలిదండ్రులు చెప్పిన పెళ్ళి చేసేసుకుంది. జీవతమంతా శూన్యం! చెరుపుదామన్నా చెరిగిపోని ఆమె ముద్ర నా హృదయంపై పడిపోయింది.

ఒక్కసారి నాలోంచి ప్రేమానురాగాలు తప్పుకున్నాయి. పగ, ద్వేషం, ఆవేశం, ఉద్రేకం నన్నావహించాయి. అప్పుడే నాకు నీ పరిచయం లభించింది.

రామభద్రయ్య గురించిన వివరాలు సేకరించడానికి నువ్వు చేసిన సాయం ఈ జన్మకు మరువలేనిది. ఏ కారణంవల్లనో నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావు. నేను నువ్వంటే యిష్ట పడుతున్నాను కానీ ఆమె స్థానంలో నిన్ను నా హృద యంలో ప్రతిష్టించలేకపోతున్నాను. అది నా దురదృష్టం. నాకూ నీకూ మాత్రమే తెలిసిన ఆ రామభద్రయ్య రహ స్యాలు అలాగే వుండిపోనీ!

ఈ రోజు రాత్రితో నా కార్యక్రమం ముగుస్తుంది. నా జీవితం కూడా ముగుస్తుంది. ఈ ఆఖరి గంటల్లో నీకు తెలిసిన విద్యలన్నీ ఉపయోగించి నన్ను రంజింపజేయి. ఈ జన్మకు నీ నుంచి నేను కోరేది అంతే! నీకోసమే ఆ పది వేలూ రామభద్రయ్యదగ్గర తీసుకున్నాను..” అన్నాడు రాజారావు.

సౌగంధి నిట్టూర్చి-“ఎవరేమనుకున్నా నువ్వొక అద్భుత మైన మనిషివి రాజా! నువ్వు దేశానికి కాకుండాపోయా వంటే ఆ తప్పు నీది కాదు. దేశం నిన్ను పోగొట్టుకుంది. కానీ నేను నిన్ను పోగొట్టుకోదల్చుకోలేదు. ఇప్పుడు మనం గడిపేవి ఆఖరుగంటలు కావడానికి వీల్లేదు. మనం ఎప్పుడూ ఇలా కలిసే వుండాలి-” అని...“అవసరార్థం శరీరా న్నమ్ముకోవడం ప్రారంభిస్తే అనతి కాలంలోనే అను కున్నకంటే బాగా సంపాదించగలిగాను. నేను సర్వ స్వతంత్రురాలిని. నేను నడుపుతున్న జీవితం వదిలిపెట్టా లని ఉంది నాకు. నిన్ను తప్ప మరే మగవాడ్నీ నమ్మను నేను. నువ్వు చేయూతనిస్తానంటేనే నే ఈ జీవితం వదిలి పెడతాను. లేకపోతే నా బ్రతుకు యెప్పటికీ యింతే!” అంది.

“సౌగంధీ-సమయం వృథా చేయకు. నా పట్టుదల నీకు

తెలుసు..." అన్నాడు రాజారావు.

సౌగంధీ రాజారావు ముందు వివిధ నృత్యాలు చేసింది. మంచి మంచి పానీయాలు తెప్పించింది. అతని కౌగిలిలో ఒదిగిపోయి, ఎన్నో రసవత్తరమైన కథలు చెప్పింది. తనకు వచ్చిన విద్యలు ప్రదర్శించింది.

"అద్భుతం-సౌగంధీ!" అన్నాడు రాజారావు ఓ క్షణంలో సంతోషం పట్టలేక.

"నువ్వు మెచ్చుకున్నావు..అదే చాలు!" అంది సౌగంధి.

రాజారావు టైము చూసుకుని ... "పదకొండున్న రయింది...ఇంకో అర గంటలో రామభద్రయ్యకు ఫోన్ చేయాలి!" అన్నాడు.

7

సరిగ్గా పన్నెండు గంటలకు రామభద్రయ్య ఇంట్లో ఫోన్ మ్రోగింది.

"అదిగో-మృత్యుదేవుడి పిలుపు..." అంటూ రామభద్రయ్య ఫోన్ దగ్గరకు నడిచాడు. రమాదేవి అతడి వంకే ఆశ్చర్యంగా చూస్తోంది.

"హలో-నేను..రామభద్రయ్యను..."అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"నేను రాజారావును..." అంది అవతలి కంఠం.

"చెప్పు!"

"ఏం చేశావీరోజు?" అన్నాడు రాజారావు.

"భార్యను తాగుడు మానమని హెచ్చరించి ఒప్పించాను. నా ముగ్గురు పిల్లలకీ పెళ్ళిళ్ళు చేసేశాను. ఆస్తి వ్యవహారాలు అబ్బాయికి అప్పజెప్పేశాను. వ్యాపారం నుంచి విరమిస్తున్నట్లు ప్రకటన చేశాను.."

"ఒక్క రోజులో..ఇన్ని పనులు...సాధ్యమా?"

"ఏమో-నాకు సాధ్యపడ్డాయి..."

"ఇప్పుడేం చేస్తున్నావ్?"

"చావుకోసం ఎదురు చూస్తున్నాను...."

"భయంగా, బెంగగా...లేదా?"

"ఉంది-"

"బ్రతకాలనిపిస్తోందా?.."

"అనిపిస్తోంది..."

"కానీ నువ్వు బ్రతకవు. ఒంటిగంట కాగానే ఇంట్లో బయల్దేరి గోదావరి ఒడ్డున రావిచెట్టు దగ్గరకురా. కారులో కాకుండా నడిచిరా....నీ ఇంటిగ్గర్నుంచి అక్కడికి ప్రయాణం కాలి నడకన ఇరవై నిముషాలు పడుతుంది. ఒంటిగంటా ఇరవై కల్లా అక్కడుండాలి. జీవితం మీద ఇంకేవిధమైన ఆశలూ పెట్టుకోకు. పిచ్చిపిచ్చి వేషాలేవీ వెయ్యవద్దు..."

"నువ్వు చెప్పినట్లే చేస్తాను"అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"బై దీబై ఈ రోజు నువ్వింకేమైనా చేశావా?"

"ఇంకేమైనా అంటే?"

"గతంలో చేసిన పాపాలగురించి తలచుకుని పశ్చాత్తాపపడడం లాంటివి."

"పశ్చాత్తాపపడేటంత పాపాలు నేనేవీ చేయలేదు"

"మంచిది. అలాగే అనుకో....ఒంటిగంటా ఇరవై కల్లా మాత్రం అక్కడుండాలి. మరిచిపోకూ....బై...."

అవతల ఫోన్ క్లిక్ మంది.

రామభద్రయ్య ఫోన్ పెట్టేశాడు. ఆయన శరీరంలో సన్నగా వణుకు ప్రారంభమైంది.

రమాదేవి ఆయన్ను సమీపించి "ఏమిటండీ ఆ ఫోన్" అనడిగింది.

"ఏదోలే నీకు సంబంధించింది కాదు."

"మీకు సంబంధించినవన్నీ నాకూ సంబంధించినట్లే. అదేమిటో చెప్పండి!"

"రమా! ఈ రోజింతవరకూ గుక్కెడు బ్రాందీ అయినా పుచ్చుకోలేదు. గొంతు ఏదోలా అనిపించడం లేదూ?" అన్నాడు రామభద్రయ్య చటుక్కున.

"నాకు దాని పేరు గుర్తుచేయకండి. తాగనని మీమీద ఒట్టేశాను...." అంది రమాదేవి.

"అయితే నీ ఒట్టుకు చిన్న పరీక్ష...." అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"చెప్పండి...."

"నేను ఇప్పుడు ఇల్లు వదిలి పెడుతున్నాను. నువ్వు అన్న మాటమీద నిలబడి ఒక్క చుక్క కూడా బ్రాందీ పుచ్చుకోకుండా వుంటే రెండున్నరకల్లా నేను తిరిగి వస్తాను. నువ్వు నిగ్రహం కోల్పోతే- నేను తిరిగి రాననుకో...." అన్నాడు రామభద్రయ్య.

"మీరు దగ్గర లేకపోతే నన్ను నేను నిగ్రహించుకోలేనేమోనండీ. ఈ అలవాటు పూర్తిగా పోయేవరకూ మీరు కొంతకాలం నన్ను కనిపెట్టుకుని ఉండండి...." అంది రమాదేవి.

"ఏమీ లాభంలేదు. నామీద ఏమాత్రం గౌరవమున్నా నువ్వు నేను చెప్పినట్లు వినాల్సిందే!" అన్నాడు రామభద్రయ్య.

రమాదేవి యెంత చెప్పినా ఆయన వినలేదు. ఒంటిగంటకు కాస్త ముందుగానే ఆయన ఇల్లు వదిలిపెట్టాడు.

8

"నేను వెళ్ళాలి!" అంటూ లేచాడు రాజారావు.

"వద్దు రాజా-నువ్వు వెళ్ళద్దు...." అంటూ అతన్ని గట్టిగా కౌగలించుకుంది సౌగంధి.

"ఏ పరిస్థితుల్లోనూ యెవ్వరూ నన్నాపలేరు...." అంటూ మృదువుగానే అతనామెను విడిపించుకుందుకు ప్రయత్నించాడు. కానీ ఆమె పట్టు చాలా బలంగా వుంది.

అతనామె కళ్ళల్లోకి కళ్ళుపెట్టి చూస్తూ "సౌగంధీ! నాకూ జీవితంపైన ఆశ వుంది. కానీ కొన్ని యెదురుదెబ్బలకు నా మనసు బండబారిపోయింది. నాకై నేను నా నిర్ణయాన్ని మార్చుకోలేను. కానీ నువ్విలా నన్ను బంధించి వుంచినంతకాలం నేను బలవంతంగా ఇక్కణ్ణుంచి కదలను. నువ్వు నన్ను ఇచ్ఛాపూర్వకంగా వదిలిపెడితేనే ఇక్కణ్ణుంచి కదుల్తాను...." అన్నాడు.

సౌగంధి కళ్ళు మెరిశాయి. "ఇప్పుడే కాదు....యెప్పటికీ నేను నిన్ను వదలను. ఈ రాత్రంతా నేను నీతోనే గడుపుతాను. ఆ తర్వాత నువ్వు ఎప్పటికీ నా వాడివి...."

రాజారావు తనలో తాను అస్పష్టంగా యేదో గొణుక్కున్నాడు. టైము చూసుకున్నాడు. ఒంటిగంట కావడానికింకా ఇరవై నిముషాలు వ్యవధి వుంది. సౌగంధి ఇంటినుంచి గోదావరి ఒడ్డునున్న ఆ రావిచెట్టును చేరుకోవడానికి సరిగ్గా పదిహేను నిముషాలు చాలు. కానీ ఆమె తనని వదిలేలా లేదు.

నిముషాలు గడుస్తున్నాయి. సౌగంధి రాజారావు చుట్టూ చేతులు వేసి అలాగే కౌగిలించుకునే వుంది.

రాజారావు మనసులో ఉదయం రామభద్రయ్యకు

చేసిన హెచ్చరిక మెదుల్తోంది—"ఏదో బలీయమైన కారణంవల్ల నేను నిన్ను రెండు గంటలకు కలుసుకోలేక పోతే మళ్ళీ యెప్పుడూ నిన్ను కలుసుకోను. నీ జోలికి రాను...."

ఇదే ఆ బలీయమైన కారణమవుతుందా? తను రామ భద్రయ్యను కలుసుకోలేడా?

అయినా ఇదేం సెంటిమెంటు! ఏ శక్తి తనచేత ఆ మాట అనిపించింది.

సౌగంధి పక్కమీదకు వాలిపోయింది. ఇద్దరూ ఒకరి కొకరు అంటుకుని పడుకునివున్నారు. సౌగంధి మాత్రం అతడి చుట్టూ ఉన్న పట్టు సడలించడంలేదు.

రాజారావు దృఢసంకల్పంతో మెలకువగా వున్నాడు. యేదో క్షణంలో సౌగంధిని మత్తు ఆవరించకపోదనీ వెంటనే తను లేచి పోవచ్చుననీ అత నాశిస్తున్నాడు. మాట్లాడితే నిద్ర చెడిపోతుందన్న భయంతో అతను మౌనంగా వున్నాడు. సౌగంధి కూడా మాట్లాడించబోతే ఆమెను వారించి "నేను ఆలోచనల్లో వున్నాను. నన్ను మాట్లాడించడానికి ప్రయత్నించవద్దు...." అన్నాడు.

మధ్యాహ్నంనుంచీ సౌగంధికి విశ్రాంతి లేదు. అలసటతో ఆమె కళ్ళు మూతలు పడుతున్నాయి. కానీ ఆమె బలవంతాన నిద్రను ఆపుకుంటోంది.

టైము పన్నెండూ ఏభై, యాభై ఒకటి, యాభై రెండు....యాభై అయిదు....

రాజారావు వాచ్ వంకే చూస్తున్నాడు. సౌగంధి పట్టు సడలడంలేదు.

టైము ఒంటిగంటయింది. రాజారావులో అసహనం

ప్రారంభమైంది. అర్థంలేని సెంటిమెంటు వదిలిపెట్టి లేచి పోవాలనిపించింది. అయితే అప్పుడు తన మాటకు విలువేముంటుంది?.... ఇంతకాలంలోనూ అన్నమాట నిలబెట్టుకోని క్షణం లేదు. ఇప్పుడుమాత్రం అలా యెందుకు జరగాలి?

టైము ఒంటిగంటా ఒక నిముషం అయినప్పుడు గదిలో టెలిఫోన్ మ్రోగింది. మంచానికి ప్రక్కనే వున్న ఆ ఫోన్‌ను చేతిలో అందుకునేటప్పుడు సౌగంధి కాళ్ళలో అతడికి బంధం వేసింది.

అయితే ఫోన్ వింటూనే ఆమె కలవరపడింది—మినిస్టరుగారు తనకోసం కార్లో వచ్చాడు. మెట్లదగ్గర ఎదురు చూస్తున్నాడు. కాదంటే పోలీసులు రావచ్చు. ఔనంటే రాజారావు వెళ్ళిపోతాడు.

ఎలాగూ తను రాజారావుని రక్షించుకోలేదని సౌగంధికి అర్థమైపోయింది.

"నేనే గనుక నీ అర్థాంగి అయుంటే నిన్ను రక్షించుకోగలిగేదాన్ని-ఆ జీవితం నువ్వు నాకు ప్రసాదించలేదు. ఇక ముందు ప్రసాదించే అదృష్టమూ వున్నట్లు లేదు...."

రాజారావామె మాటలు వినడంలేదు. ఇప్పుడతను ఆమె కౌగిట్లో లేడు. ఆమె కౌగిలి ఓ మినిస్టరుకోసం తనను వదిలిపెట్టింది. ఇదే తనకు అవకాశం.

అతను టైము చూసుకున్నాడు. ఒంటిగంటా అయిదు నిముషాలైంది.

హడావుడిగా ఆక్కడ్నించి బయలుదేరుతూ—"మినిస్టరూ—ఈవిధంగానైనా నువ్వు కొంత దేశసేవ చేశావు" అనుకున్నాడు.

9

రామభద్రయ్యా, రాజారావు ఒకరినొకరు చూసుకున్నారు.

"ఇన్నాళ్ళూ నువ్వు చేసిన తప్పులన్నీ ఒక యెత్తు ఈ రోజు చేసిన తప్పు ఒక ఎత్తు" అన్నాడు రాజారావు.

"ఏమిటది?"

"చావుకు సిద్ధపడ్డ ఈ ఒక్క రోజైనా మాలతి అనే పేరును తల్చుకున్నావా?" అన్నాడు రాజారావు.

"మాలతెవరు?" అని ఆగిపోయాడు రామభద్రయ్య. ప్రశ్న సగంలో ఉండగానే ఆయనకు మాలతెవరో గుర్తుకు వచ్చింది. మాలతిని తను గుళ్ళో పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. తర్వాత పెద్ద కట్నంతో పెళ్ళి సంబంధం రాగా మాలతిని వదిలిపెట్టేశాడు. ఆమె యెవరో తనకు తెలియదన్నాడు. ఆమె యెంత యేడ్చినా మొత్తుకున్నా వినకుండా నానా మాటలూ అని మరీ వదిలిపెట్టాడు. అప్పుడామె గర్భవతి.

"నేను మాలతి కొడుకుని!" అన్నాడు రాజారావు.

రామభద్రయ్య దెబ్బతిన్నట్లు రాజారావు వంక చూశాడు. ఆయన ముఖంలో భావాలు వర్ణనాతీతం.

"అమ్మ జీవితంలో నానాకష్టాలూ పడింది. ఎన్నో అవమానాలు భరించింది. నన్నుమాత్రం కంటికి రెప్పలా చూసుకుంటూ పెంచి పెద్దవాణ్ణి చేసింది. అమ్మ కారణంగా నేనూ కొన్ని అవమానాలకు గురయ్యాను. కానీ నాకు అమ్మమీద కోపం లేదు. నీలాంటివాణ్ణి ఒక్కసారి నమ్మి జీవితంలో అన్నీ కోల్పోయిన అమ్మ చచ్చిపోయే

ముందు నే వివరాలిచ్చింది. అప్పుడే నిన్ను చంపాలన్న ఆవేశం వచ్చింది. కానీ ఓ చిన్న ప్రేమలో పడి ఆ ఆవేశాన్ని మరచిపోయాను.

అయితే చరిత్ర హీనుడైన్నన నా ప్రేమ ఫలించలేదు. ప్రేమను నిలబెట్టుకునేందుకు ఏకైక సాధనమైన డబ్బు-నాకు లభించలేదు. మళ్ళీ నా ఆవేశం తిరగదోడింది. ఒక ఆలంబనాన్ని వెతుక్కుని ఓ యేడాదిపాటు నిన్నూ నీ కుటుంబాన్ని నీడలా వెన్నాడి రహస్యాలు సంపాదించి నీ దగ్గరకు వచ్చాను. నువ్వెంత దుర్మార్గుడివైనా నీనుంచి ఒక్క ప్రేమ దృక్కు కోసం ఎదురుచూస్తూనే వుంటుంది. అమ్మ స్వర్గంలో వుంది. నా చేతిలో చస్తే నువ్వూ అక్కడికే వెడతావు—అమ్మా....నువ్వూ అక్కడ కలుసుకుందురుగాని....” అంటూ రాజారావు జేబులోంచి కత్తి తీశాడు. చీకట్లో ఆ కత్తి తళుక్కుమని మెరిసింది.

రామభద్రయ్య కళ్ళల్లో ఇప్పుడు నీళ్ళు వర్షిస్తున్నాయి. ఆయన ముఖంలో దుఃఖం తప్ప భయం ఏ కోశానా లేదు. అప్రయత్నంగా—“బాబూ!” అన్నాడు.

రాజారావు చేతిలోని కత్తితో ఆయనవంకే క్రూరంగా చూస్తున్నాడు.

“ఈరోజు మాలతిని స్మరించని మాట నిజమే! నా పాపానికి నిష్కృతి లేదు. నన్ను చంపేయి బాబూ!” అన్నాడాయన ఆర్ద్రకంఠంతో.

రాజారావు అదోరకంగా పిచ్చివాడిలా నవ్వి-“రామభద్రయ్యా! ఇప్పటికిద్దర్ని చంపాను నేను. అయినా అమ్మ నన్ను ప్రేమిస్తుంది. కానీ నిన్ను చంపితే మాత్రం అమ్మ

నన్ను క్షమించదు. స్వర్గంలో నా ముఖం చూడదు. నిన్ను చంపాలని నాకుంది. అయినా నిన్ను నేను చంపలేను. ఇంత వరకూ నువ్వనుభవించిన మనోవ్యథ చాలు. ఇంకమీదట హాయిగా బ్రతుకు" అంటూ చటుక్కున ఆ కత్తిని తన గుండెల్లో దింపుకున్నాడు.

రామభద్రయ్య ఉలిక్కిపడి—"బాబూ—" అని అరిచాడు.

రాజారావు తన కొడుకై ఉంటాడని ఆయన ఏ మాత్రమూ ఊహించలేదు. అతడు తన కొడుకని తెలియగానే ఆయనకు విచిత్రమైన అనుభూతులు కలిగాయి. అతన్ని పలకరించి ఓసారి దగ్గరగా తీసుకుని ఇంతకాలం అతడెలా జీవించాడో వివరంగా తెలుసుకోవాలనిపించింది. మాలతి గురించి ఏవేవో అడగాలనిపించింది. తనని చంపుతానని బెదిరించింది కన్నకొడుకు అని తెలియగానే మనసు తేలికపడింది కూడా. ఇంతలోనే ఈ ఘోరం జరిగింది.

తను జీవితాన్నంతా డబ్బుతో ముడిపెట్టాడు. అందుకే మాలతిని పొగొట్టుకున్నాడు. హత్య చేశాడు. కన్న కొడుకును చంపుకున్నాడు. భార్యను తాగుబోతుగా మార్చాడు. పిల్లలను చెడునడతకు గురిచేశాడు. ఈరోజు కన్నకొడుకు తన కళ్ళముందే చనిపోయాడు.

జీవితంలో తను సాధించినదేమిటి? శరీర సౌఖ్యాల గురించి ఆలోచించాడు కానీ మానసికాహ్లాదం గురించి మరిచిపోయాడు.

రామభద్రయ్య రెండడుగులు ముందుకు వేసి కొడుకును

సమీపించాడు. అప్పటికే రాజారావు కొసప్రాణంతో ఉన్నాడు. ఆయన చటుక్కున అతడి గుండెల్లోంచి కత్తిని బైటకు లాగి—"ఇక్కడి ఈ జీవితానికి రోజుతో స్వస్తి. నీ కోరిక ప్రకారం నేనూ ఈ క్షణంలోనే మాలతి దగ్గరకు బయలుదేరుతున్నాను" అంటూ రక్తసిక్తమైన ఆ కత్తిని తన గుండెల్లో పొడుచుకున్నాడు.

కొడుకు రక్తం తండ్రి రక్తంతో కలిసింది. రామభద్రయ్య నేలమీద పడిపోతూండగానే ఆ దృశ్యం చూసేకనే రాజారావు కళ్ళు మూతలుపడ్డాయి. అక్కడ రమాదేవి తన మాట నిలబెట్టుకుందో, లేదో తెలియదు.

—: ఐపోయింది :—